

REDAKČNÍ OKÉNKO

● Přeplepy, přeřeky... přes řeky, situační humor?

- Kája: Evička je chodící klid a harmonice...
- Marina: pracovat ve skupině
- Marina: pracují sesaky... to není japonština
- Matylda: Ty se playnule střídaly
- Matylda, Markétka: úzkostné rovnocity
- Matylda: Markétka je horčejší
- Jolča: Dobrou noc! Viki: Dobré ráno!!! (3:24)
- Viki: Za poslení dva dny jsem spala 7 hodin, jsem na sebe pyšná!
- Matylda: půldruhá svačinka
- Nikča: podíváš se doleva - řízek, podíváš se doprava - řízek, podíváš se za okno - řízek
- Kája: Kdo mi zase vypil to víno?

● Loučí se s vámi vaše ovíněná redakce. Snad zase za rok.

Na tomto místě bych ráda poděkovala celé redakci za úžasnou spolupráci při vytváření zpravodaje Taneční vír. Od chvíle, kdy se nápad zrodil, až do samotné realizace, jsem věděla, že máme sehraný tým, na který se můžu spolehnout a se kterým budu ráda tvořit. Děkuji vám za to, že berete všechny moje šílené nápady, nenecháte se jimi zastrašit a tvoříte z nich tak skvělé věci!

Dále bychom chtěly říci jedno velké DÍKY za to, že mohl zpravodaj vzniknout. To patří především

paní Rellichové, která nás od začátku v jeho tvorbě podporovala, pomohla nám chytit směr a především zajistila veškeré nutnosti ohledně organizace a financí. Bez tak podporujícího zázemí by Taneční vír jen těžko vznikl.

Nemalé poděkování míří také k Petře Endlerové, která nám byla po celou dobu k dispozici, kdykoliv jsme si nevěděly rady. Vždy si našla chvíli, aby udělala korekce našich textů a za to jsme jí vděčné.

Za příjemnou spolupráci a obrovské nasazení děkujeme také panu Mičkalovi, který nám každý den poskytl nemalé množství fotografií.

Děkujeme také Evropské unii, že nám vyšla vstříc a noc ze soboty na neděli o hodinu prodloužila. Jinak bychom to nestihly.

A konečně děkujeme také vám, čtenářům, že společně s námi tvoříte přehlídku takovou, jaká je. A my věříme, že je prostě skvělá!

(Kája)

Hurá na tanec!

V tanečním víru nehledej díru. Přes spousty virů žijeme v míru.

Omezení padla, hurá do divadla! Tráva už zchladla sedni do sedadla.

Každý má šanci, oddat se tanci. Na tanec v Jablonci přijdou i Japonci.

Autor: Ivana Němcová

Obsah

str. 2-12
Druhý přehlídkový večer

str. 13
Kde je střed Tance?

str. 13-14
Seminář s Lenkou Jíšovou

str. 15
Nudíte se? Kupte si medvídka mývala a nebo začněte psát zpravodaj!

str. 16
Okénko redakce

TANEČNÍ VÍR

Ohlédnutí za uplynulým dnem...

Je sobotní ráno. Hravý vítr unáší s dětskou pošetilostí zlatavé listy ulicemi města tance. Moje mysl, povzbuzená vůní ranní kávy, kráčí vstříc novému dni. A zatímco v Eurocentru se mladá lidská těla napínají v pohybové expresi tanečních seminářů, jež vedou Monika Rebcová, Lenka Jíšová a Eva Rezová, je městské divadlo ponořeno do hlubokého soustředění světelných a prostorových zkoušek druhého přehlídkového večera, jež představí jedenáct autorských děl tanečních souborů z různých koutů naší republiky. Natěšení se tím stává téměř hmatatelné – co uvidíme večer?

Jako mávnutím kouzelného proutku podzimní víly slunko barví večerní nebe a my usedáme do hlediště divadla. Scéna se otvírá, aby uvedla pestrou paletu barev, tvarů, výrazů, výpovědí i emocí do tanců vetkaných. Mezitím noc zahalila město a my odcházíme do ulic naplnění zážitky. Ta oficiální část přehlídky je za námi. Zítra nás čeká ještě část pracovní – tanec v rozboru. Na viděnou...

(Jiří Lössl)

Schování?

TO ZUŠ J.Kociana, Ústí nad Orlicí

Druhý přehlídkový večer uvedla choreografie "Schování?". S názvem choreografie korespondovalo i její poslání. Na jevišti jsme mohli vidět šest postav zakrytých fialovými saky. Ta ale šla hned dolů, a tak se nám naskytl pohled na černě oděné osoby potýkající se s otázkou, zda z davu vystoupit, nebo se v něm schovat. V průběhu choreografie s rekvizitou pracovali různými způsoby, jak synchronně, tak každý za sebe ve svém vlastním prostoru. Prací se sakem každý z nich jasně vyjádřil svůj postoj. Chce se schovat, či vystoupit z davu, aby jím byl v zápětí opět pohlcen? Tancem nás provázela jemná hudba, která občas až nestačila intenzitě pohybu. Na rozdíl od rychle měnících se gest, světla zůstávala stále stejná. Přestože se na konci zbavili svého pouta se sakem, nedokážeme říct, zda opravdu vystoupili z davu, či zda se jen schovali v davu jiném. I když bylo toto dílko poněkud krátké, dokázalo nám předat jisté poselství.

(Marina a Matylda)

KOSTÝM REKvizITA SOUNÁLEŽITOST SAKO PROČ?

Co vás inspirovalo k vytvoření této choreografie?

soubor: *Fialová saka.*

Jak se vám tančí s vaší vedoucí? Jaký byl důvod její angažovanosti?

soubor: *S vedoucí se nám tančí skvěle. V ročníku nás je lichý počet, vždy nám jeden chyběl a my chtěli pracovat i ve dvojicích. Takže to byla jasná volba pro doplnění počtu na sudý.*

Co chcete choreografií předat?

soubor: *Hlavní smysl je asi v tom, že jsme hodně ovlivňovaní společností, stále jdeme s davem a je hrozně těžké se vyčlenit.*

Čím jsou pro vás saka inspirující?

soubor: *Chtěli jsme tanec s rekvizitou a nějakou náhodou jsme zvolili ty saka, od nich se to vše odvíjelo.*

(Foto Ivo Mičkal)

(Foto Viki)

Příběh na pokračování...

Dovolte mi popsat vám v závěrečném čísle příběhu na pokračování více nebo možná raději méně detailně takový běžný den člověka (čti člena redakčního týmu), který se rozhodl obětovat část svého psychického a bohužel i fyzického zdraví ve prospěch nevídaného, literárně perfektního díla. Možná si pokládáte otázku, jak tedy začíná takový den redaktora. Po vlastní zkušenosti bych ale raději přešla k mnohem záludnější otázce, která nese znění: Jak, a kdy vlastně končí den redaktora? To může být krajně zavádějící. Nabízí se hned několik verzí odpovědí. Ta nejvíce stro-

há by snad zněla: pozdě. Což o to, odpověď je to výstižná, ale nechte mne pro vaši lepší představu dodat pár slov, které vás snad vnesou do dění našich posledních dnů s o něco větším přehledem. Dalo by se říct, že takový den redaktora končí zítra brzy ráno a začíná včera pozdě večer. Vzniká tedy pomyslná časová smyčka, a to mě přirozeně navádí k myšlence, že takový den člena redakce vlastně konce ani začátku nemá. Tak trochu v mimorealitě, s monitorem před očima, vínem u ruky sedíme okolo redakčního stolu. Občas se naše modrým světlem znavené oči střetnou a na dál-

ku si vymění zoufale soucitný pohled. Ručičky hodin na zdi se neúprosně plíží ke čtvrté hodině ranní a ve vzduchu visí otázky až děsivě naznačující skutečnost, že se vyloučit nedá ani fakt, že zpravodaj nevyjde. A nebo že vyjde, ale třeba chybně očíslovaný. Ale jak to tak bývá, po každé bouři se vyjasní a přijde slunce. A pro nás to je slunce v podobě zpravodaje, který právě teď i vy držíte v ruce!

(Evička)

Reliéf

Okolo, Ústí nad Labem

Jsi zvyklá tančit sama?

Ano, jsem. Ne že bych se nějak vymezovala, ale možná i tím, jak jsem starší, tak mi přijde nejpraktičtější, když člověk tančí sám. Samotná tvorba mě baví.

Je pro tebe tedy přínosnější práce ve skupině, nebo jako jednotlivce?

Práce ve skupině je strašně důležitá, aby se člověk naučil reagovat a cítit celý kolektiv. Samotná si ale můžu dovolit jít trochu hlouběji do sebe.

Inspirovala jsi se nějakým konkrétním reliéfem?

Je to o proměnlivosti a přesunu půdy. Nejde o jeden konkrétní tvar, ale o neustálé proměny a vnitřní napětí krajiny.

Jak jsi choreografii tvořila?

První jsem si pořídila koberec. Původně jsem ho chtěla sestříhat, nakonec jsem si ho vzala jako určité omezení. Choreografii se snažím dále rozvíjet.

Opona nám odhalila siluetu osvětlenou prudkým světlem. Obraz dotvářel uměle vzhlízející zelený koberec, který evokoval člověkem upravovanou krajinu. Minimalistickým pohybem upozornila silueta na svou přítomnost. Pohyb, i když nenápadný, donutil každého v sále zbystrit zrak a zpozornět, aby zachytil i ty nejmenší detaily dění na jevišti.

Nabízela se nám pohled na plastičnost jak lidského těla, tak reliéfu. Chvillemi jsme mohli zpozorovat části končetin vzpínajících se k pomyslnému nebi. Ty se plynule střídaly s abstraktními tvary, což bylo způsobeno řešením kostýmu, který zahaloval části tanečnice.

Hudba v nás vyvolávala až úzkostné pocity, což bylo kontrastem plynulého a precizního tanečního projevu.

Na konci jsme si pokládali hned několik otázek: Nezasahujeme jako společnost až příliš do panenské krajiny? Dokážeme navrátit zpět podobu reliéfu před našimi intervencemi do něj? (Markétka a Matylda)

Kde je střed Tance?

(Foto Alena Crhová)

Neopomenutelnou součástí přehlídky jsou všechny momenty, které zažíváme i mimo přehlídkové večery, mimo semináře, mimo prostory divadla. Náhodná setkání, procházky městem, spěch ze zkoušky na seminář a obráceně, únava, radost a očekávání toho, co přijde. To vše zkrátka patří k Tanci. Je skutečným středem přehlídkového dění divadlo, nebo je to Eurocentrum, ve kterém probíhají semináře, jsou to snad prostory ubytování? Možná se přehlídka děje tam, kam ji umístíme. Když přeneseme tanec před jabloneckou radnici, bude náměstí pomíjivým středem všeho. Jindy se vše odehrává v divadelní šatně, příště při náhodném setkání v obchodě, na ulici, někdy dokonce v myšlenkách při usínání... Najdeme každý svůj střed a vezměme si přehlídkou s sebou domů, ještě aspoň na pár dní... Já ji v sobě nesu, a vy?

(Kája)

Pár slov k semináři s Lenkou Jíšovou

Semináře jsou v plném proudu už od pátku. Přesto dlužíme ještě jednomu semináři čestný prostor v Tanečním víru. Ve včerejším čísle jsme psali o semináři pod vedením Evy Rezové a Moniky Rebové. Dnešní sloupek je věnovaný semináři Lenky Jíšové.

Máte pevnou kostru připraveného semináře, nebo spíše reagujete na danou situaci či skupinu?

zehrát, aby došlo k celkovému počtu, pracovalo se tedy více komorněji a hlouběji. Závěrečné kompozici, kterou jsme vytvářeli, jsme věnovali více času. Skupinu, Parau Parau a Ústí nad Labem, měla jinou přípravu než na byla kompaktní a dovoluji si pro tu sobotní. Parau Parau už říct, že jsme si to užívali. Uvěděla jsem, které soubory budu znám, tak jsem přípravu vedla Dnes tu byli i chlapci, takže jsem učít. Chtěla jsem vědět předem, ve stylu improvizací. Více jsme se snažila, aby to bylo i dynamické. Během hodiny jsem ladila jaký počet osob budu mít a jaký jsou věku. Věděla jsem, s Jsem připravená flexibilně obposloupnost podle naladění skupiny. Myslím si, že to mělo vý- Chtěla jsem ta těla rozhýbat, ro- Páteční skupina byla v menším znam.

Vycházíte tedy už z nějaké zkušenosti se soubory, takže jste si v podstatě mohla připravit reakci na danou skupinu už předem...

Určitě a ještě tím, že jsem vás v pátek viděla tančit, tak to pro mě bylo zajímavé. Nevím, jakým způsobem, ale představení Jaroměře se mi dostalo do podvědomí a cítila jsem i dnes ten kruh a rituálnost. Najednou se to tam objevilo pro celou skupinu.

Učíme se a vybíráme si cesty ovlivnění, ale i zachování si svého já. "Aby se člověk nerozplynul", to si myslím, že v tanci je a děje se to. Je to důležité.

Co si odnášíte z dnešního semináře, který jste spolu zažili?

Soubor: Absolutní uvolnění těla. Vnitřní klid. Vzájemné napojení. Rozšíření obzorů. Další motivace a energie. Zkušenost s prací s jinými soubory.

Honza: Aspoň mě to donutilo vstát z postele. (smích)

Tady v té skupině to bylo vidět, že si každý zachovával svou individualitu a zároveň se propojila skupina.

Odnášíte si sama za sebe novou zkušenost či zážitek, i přesto, že jste byla v roli pedagoga?

Každá lekce je pro mě učení sama sebe. Je to inspirativní, protože každá ta skupina je jiná. Někdo je tanečně zkušenější, někdo míň, takže i já se musím metodicky naladit na to, jaké zvolit tempo. Přináší mi to inspiraci pro další lektorskou a pedagogickou činnost. Zapi-

suji si, co fungovalo a nefungovalo.

Ještě to asi pro dnešek nedokážete popsat?

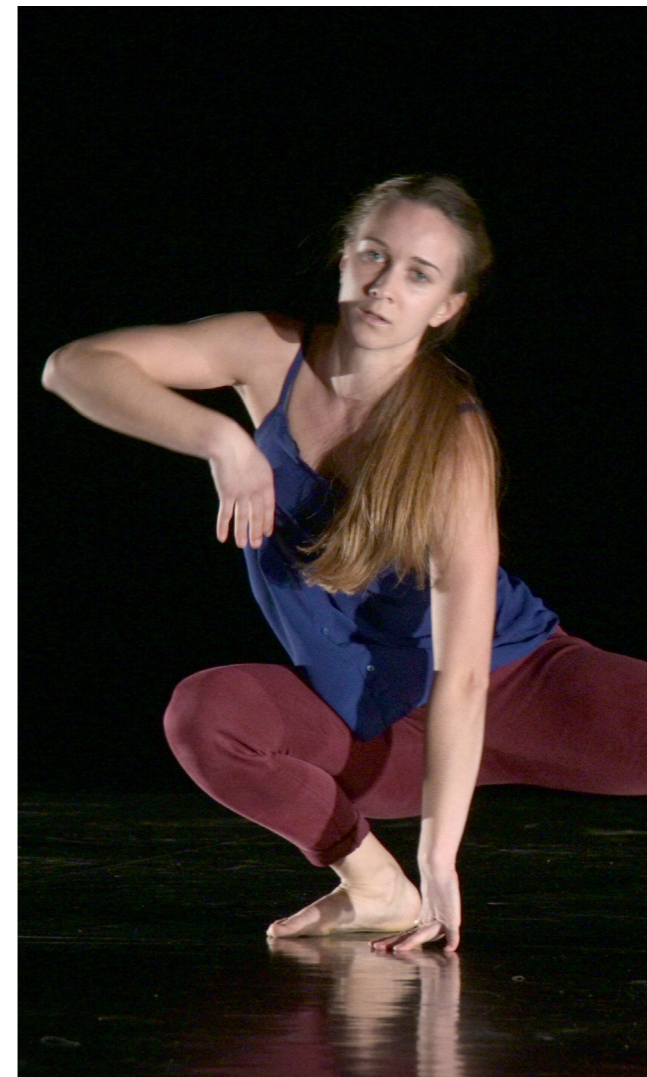
Ne. Teď to ještě ve mně doznívá. Dneska to pro mě bylo fakt silně emotivní. Možná to bylo i tím, jak už jsme tady druhý, třetí den. To, že jsme se tady sešli po takové době, působí na člověka. Já v tom cítím radost, ale zároveň i lidskost té soudržnosti. Mám až takový vnitřní pocit sounáležitosti. Nemůžu teď najít správná slova, ale něčeho jsme se dotkli. Kolektivu. Srdce. Tak bych to řekla.

(Foto Áďa)

Za mnou

T.I.K. Jilemnice

Dokážeme se zbavit minulosti, která nás stahuje k zemi, která nás tíží a omezuje? Jsme schopni vymanit se ze vzpomínek, jež nosíme stále s sebou? Co ovládá naši mysl, co rozhoduje, jaké vzpomínky opustím a které nechám za sebou? Měli jsme možnost sledovat příběh, nechali jsme na sebe působit silné emoce, viděli jsme boj, výhru, porážku i smíření. To vše a mnohem víc obsahovala choreografie Za mnou. Čím zaplníme vzniklý prostor v naší mysli? Bude to něco nového a krásného a nebo jsme do konce konců lapeni neblahou minulostí? Jedna otázka za druhou protínají mou mysl a já si jen říkám: "Je tohle další ze vzpomínek, kterou nebudu chtít nechat za mnou?"

(Kája)

SOUBOJ

DEPRESIVNÍ

LÍBILOSE

MINULOST

Jak vytváření choreografie probíhalo, jak jste postupovali?

Kristýna: Choreografie byla původně tvořena s jinými tanečnicemi, takže byla v podstatě hotová. Myšlenku jsme zachovali stejnou.

Co vás přimělo tuto choreografii uvést opět na jeviště?

Kristýna: Já sama jsem si ji chtěla znovu zatančit a říkala si, že by se mohla líbit i ostatním.

Jaká je pro vás nejnáročnější část choreografie?

Hanka: Stát v zákulisí, když mi při tom řve dítě na druhé straně.

Vojta: Těžký jsou všechny ty držkopády a spá-

leniny, co teď na sobě mám.

Linda: Část, kde ležím, vím, že se nemůžu hýbat a jen čekám, až na mě Hanka spadne.

Týnka: Nejhorší je první část choreografie, kdy musím být sama na jevišti a nemám kolem sebe ostatní.

Co chcete, aby si z představení odnesli diváci?

Lucka: Primárně chceme, aby si odnesli příjemný zážitek, aby měli o čem přemýšlet a přišli se podívat na další představení.

V moři je víc letadel než ponorek na nebi

Parau Parau Jablonce nad Nisou

Radost. To si odnášíme z představení od Parau Parau. Začalo to dramatickou situací a narážkou na covid dobu. Konflikt mezi nerudným mužem a zaskočenou ženou, který se odehrál v hledišti, plynule přechází na scénu. Žena je osočována za nedodržování absurdních pravidel dnešní doby. Zatěžkanost počátku se vzápětí přetvořila do světa pohody. Jeviště se stává pláží a zákulisí mořem. Sledujeme důvěryhodný pohyb mořských vln, který společně s doprovodem šumu přenáší diváka na ono dovolenkové místo zalité sluncem. Přirozenost interpretů divákovi napomáhá být součástí děje.

Akteři se stávají všemožnými tvory podmořského světa. Postava ženy nám za pomoci světelného reflektoru odkrývá, co se odehrává hluboko pod hla-

dinou. Divák tak má vždy na malý okamžik možnost pozorovat ta nejpodivnější tajemství oceánu. Díky grimasám aktérů se jevištěm line upřímný smích, který ostatně rezonuje celým představením.

Pohodovou atmosféru náhle mění nečekaná situace v podobě dramatické scény topícího se muže. Parodie pobřežní hlídky boří divadlo smíchem. Žena se stává jeho spásou a obnaženého ho vytahuje z hlubin. Jejich role ze začátku se pomyslně obrací. Trapná situace vrcholí závěrečnou absurdní scénou. Příkrčený muž zakrývající své ohanbí, pohledem prosí ženu o pomoc. Dostane se mu však jen výsměchu v podobě nasazení roušky jako symbolu absurdity dnešní doby. (Evička a Áďa)

Jak si udržujete nadhled a smysl pro humor při tvoření choreografií?

Petra: *Nadhled máme, protože ho k životu potřebujeme. Bez humoru bychom nepřežili.*

Jak vznikl nápad závěrečné scény?

Vítek: *Moje přání bylo bejt nahý na jevišti, takže pro mě to bylo něco jako splněný sen. Ale chtěl jsem, aby byli nahý všichni.*

Jaké to je pracovat v takhle mezigenerační skupině?

Barbora: *Je to oživení. Já si myslím, že bysme ke spoustě věcem ani nedospěli, kdybychom tu mladou krev neměli. Na spoustu věcí bychom si s naším věkem a našimi postavami netroufli. Mladý nám dává energii a odvalu.*

Jaká je vaše oblíbená část představení?

všichni: *Když se diváci smějí.*

Tíha

Soubor Alate, Ostrov

Dech je životodárným, mocným a silným prostředkem lidského těla. Opravdu má dech tíhu? Dopusud jsem byla přesvědčena o tom, že je povznášející. Doufala jsem, že toto bude tématem choreografie, očekávání se však nenaplnilo. Byla absence dechu záměrná? Chyběl v projevu proto, že přes jeho obrovskou tíhu nebylo možné ho zpracovat? Kam se ztratila jeho role a co ji nahrazuje? Otázky plní mou mysl a já si nevím rady s odpověďmi. Raději se soustředím na sledování detailní práce s pohybem, který činí choreografii o něco zajímavější. (Kája)

Co tě inspirovalo k vytvoření choreografie?

Moje zkušenosti ze života, které nebyly vždycky jenom hezké. Přesně jak jsem citovala, tak některé části našeho života nám opravdu ten dech vezmou a kolikrát je opravdu těžké ho znovu popadnout.

Jak se ti tančí samotné na jevišti?

Já jsem strašněj nervák a strašně se stresuju, takže je to těžké.

Ve chvíli, kdy ale vejdu na jeviště, oslepí mě světla a nevidím na lidi, tak cítím volnost.

Co chceš choreografií předat divákům?

Asi aby si uvědomili, že některé špatné momenty v životě by se měly hodit za hlavu. Vždycky přijde po tom něco dobrého. I ze špatné zkušenosti vznikne něco dobrého.

Jak probíhala další tvorba? Například výběr hudby a kostýmu?

Tak kostým byl 'co dům dal', v podstatě moje každodenní oblečení. Tvorba celkově vznikala přes distanční výuku, kdy jsme v rámci našeho souboru pracovaly každá sama.

DEPRESIVNÍ
STRNULOST
PRÁZDNOTA
BOJ
SKUTEČNÉ

Domů

Flash Dance Company, TJ Sokol Jaroměř

Udělala jsem výjimku a nepřečetla jsem si anotaci v programové brožuře. Chtěla jsem se nechat překvapit tím, co přijde. Chtěla jsem hledat téma, myšlenky, na chvíli se ztratit a pak se mockrát znovu najít. Chlapci mě však choreografií provedli i bez nutnosti předchozí přípravy. Jejich touha po místě, kam by opravdu patřili, ovládla čas i prostor. Lapaní v bezpečí neměnného kruhu snaží se učinit zásadní rozhodnutí - vykročit do neznáma, či zůstat ve svém jistém? Co vše se může stát, když opustíme své místo, když uděláme změnu, když zhasneme žárovku, která nám do teď svítila, abychom se ve tmě neztratili? Druhý večer končí a já si uvědomuji, že téma hledání sebe sama, svého místa a touha po klidném domovu nás provází v nejednom choreografickém zpracování. Možná právě to je pojátkem celé přehlídky - dokázali jste se během těch pár dnů najít? (Kája)

Vnímáte nějaké rozdíly, když pracujete čistě ve skupině samých kluků a ve skupině, kde jsou i holky?

Dan: Rozhodně, ty rozdíly jsou obrovský. Například s holkama je ten pohyb takový trochu uvolněnější, člověk se cítí o něco ladněji. Zatímco když jsme s klukama, je tam cítit právě ta chlapecká energie. Je v tom větší dynamika.

Jak probíhaly zkoušky, když během choreografie pracujete se zavěšenými žárovkami?

Honza: Jelikož nemáme svůj vlastní sál, tak jsme to poprvé zkoušeli až na jevišti, takže to ze začátku bylo trochu komplikovaný. Ale potom jsme se do toho už nějak dostali.

Má nějaký hlubší význam to, že jedna z žárovek zůstane rozsvícená?

Lukáš: Určitě to význam má, ale na to si každý musí přijít sám.

(Foto Ivo Mičkal)

MOCSEXY
ENERGIE
EMOCE OHROMUJÍCÍ
FANTASTICKÉ MALÝPRINC

Libertango

ZUŠ Šumperk

Kužel světla nám odkryl klavírní židli uprostřed jeviště, ke které se postupně začaly přibližovat čtyři tanečnice. Každá z nich využívala rekvizitu různými způsoby, ale u každé něco nefungovalo. Propojení s ní bylo vždy narušeno pádem, či zásahem jiné osoby. Až jedna z dívek začarovaný kruh zlomila a vydala se do prostoru. Vyskytl se nám pohled na několik různorodých zpracování základního motivu tanga. Vždy bylo něco přidáno, odebráno či pozměněno. Děvčata proplouvala prostorem, zatímco se divadlem linuly tóny rytmického tanga. Židle byla na pár chvil i téměř zapomenuta. Taneční projev dívek byl energický, až se někdy stával monotónním. Avšak přesností pohybů dokázaly udržet diváčkou pozornost po celou dobu. Úsměvný konec v nás zanechal pouze jednu otázku - doprovázela hudba tanečnice při jejich variacích, či doprovázely hudbu tanečnice svým pohybem? (Marina a Matylda)

PŘÍJEMNÝ VÝKON
SUPERTANGO ENERGIČKÉ
KRÁSNÁ PRÁCE S REKVIZITOU

Proč zrovna tango? Je vám tento tanec nějak blízký, nebo jste si to chtěli jen zkusit?

Andy: Tango jsme si vybraly z toho důvodu, že jsme si teď všechny prošly kurzem společenských tanců. Tanec s partnerem nám ale přišel příliš upjatý, takže jsme to chtěly pojmout víc scénicky.

Bylo použití židle jeden z prvotních nápadů při tvorbě?

Anna: Asi ano, první byla židle, na které jsme se různě točily a pak přišlo všechno najednou.

Jak dlouho choreografie vznikala?

Andy: Vzhledem k tomu, že byla karanténa a ne všechny studujeme ve stejném městě, tak byla tvorba hodně rozkouskovaná. Ale vcelku vznikala zhruba rok.

V zajetí

TO ZUŠ J.Kociana, Ústí nad Orlicí

Sedmé představení druhého přehlídkového večera otevřelo sólo Martina Procházky. V napětí sledujeme tanečníka v samém středu jeviště. Společně s hudbou začíná přesnými, vypjatými pohyby ztvárňovat skrze tanec své emoce. Divák z nich zjevně může číst určitou tenzi, nepopiratelnou vazbu k tématu, které rezonuje celou choreografií. Silná emoční výpověď je podtržena i volbou kostýmu. Široká, černá kalhotová sukně působí dramaticky a podtrhává sílu a plasticitu pohybu. Ve spojení s povedeným light designem sledujeme vyspělý tanec, graduující společně s hudebním doprovodem. Opakovaná snaha vymanit se z neúprosných rukou minulosti je pro diváka lehce čitelná v repetujících se gestech. Sólo pomalu končí a hledištěm zní slova pojednávající o stavu člověka, který má pochyby sám o sobě, strach, že není dost dobrý. Společně se skloženou hlavou mizící v zhasínajícím světle je evidentní, že interpret podléhá svým pocitům. Znamená to však, že je s nimi smířený? (Evička)

ODPOUTAT SE
MINULOST SÍLA
PÁD KVALITA POHYBU

Co tě inspirovalo k vytvoření choreografie zabývající se tímto tématem?

Martin: *Choreografie nejdříve vznikla na úplně jiné téma a nebylo sólo. Respektive původně měla dvě části. Ta sólová část byla o přírodě a svobodě a ta skupinová část byla o tom, jak ji my lidé nabouráváme průmyslem. To, co divák dneska uvidí na jevišti, je mé přepracované sólo. Inspiraci jsem pak přesunul k oprostění od někoho.*

Ovlivnila tvou osobu práce s tímto tématem?

Téma, se kterým jsem pracoval předtím, mě zase tolik neovlivnilo. Práce s tím druhým tématem pro mě byla více osobní. Vychází z mé minulosti.

Jak vznikl kostým?

Ke kalhotám/sukni jsem přišel tak, že moje učitelka mi vyprávěla o izraelských tanečnicích,

kteří tančili v podobném oblečení. Šla do kostymérny a přinesla právě tenhle kus oblečení.

Jak se dostal k této hudbě?

Původně jsem pracoval s instrumentální verzí skladby. Ten přechod k vokální verzi přišel až se změnou tématu. Dříve text skladby trochu kolidoval s původní myšlenkou a tady sedí hodně dobře.

Takže sis vytvořil svého partnera skrze slovo v hudbě?

Ano. Slovem se poměrně dost řídím.

Hluboko uvnitř

ZUŠ Červený Kostelec

EXPRESIVNÍ
DYNAMICKÉ
KRÁSNÝ DERESETONAPOVRCH
PROCÍTĚNÉ

Světla protínají kouřem zaplněné jeviště, vše se probouzí, začíná. Pospolité kruhy plastických těl plných napětí obsahuje celý prostor. Tanečnice dokonale reagují na hudbu, světelný design nás ohromuje. Energie, již dívky do hlediště předávají, je obrovská, téměř hmatatelná. Jejich pohledy směřují na každého z nás, jsou pronikavé a sdělovací. Ve své choreografii se snaží obsáhnout téma intimního prožitku, který náleží pouze a jedině každé z nich, což působí v kontrastu s otevřenou scénou, na které se nic neztratí. Neustálý rozpor mezi intimním pro-

žitkem a přímou expozicí tvoří do značné míry plastickou výpověď o nejskrytějších emocích tanečnic. Vše, co nosíme hluboko uvnitř nás, tam zůstane do doby, než... Do doby, než prožitek odkryjeme? Choreografie mě přesvědčila, že tomu tak není. Prožitek tanečnic jistě zůstal hluboko uvnitř každé z nich i po tom, co nám ukázaly, co v sobě nosí. A co v sobě nese divák po zhlédnutí choreografie, to také zůstává hluboko uvnitř... (Kája)

Jak jste došli k tomu, že budete tvořit zrovna na toto téma?

Viktoria: *Všichni jsme to tak nějak cítili. Po výběru hudby se nám naše rozhodnutí ještě prohloubilo.*

Jak dlouho spolu pracujete jako soubor?

Anna: *Tančíme každá od mala, ale v momentálním složení tvoříme od září.*

Jaké pocity vám evokuje tanec této choreografie?

Johana: *Vnitřní i vnější napětí, který jsem schopná v pohybu uvolnit.*

Viktoria: *Máme potřebu dostat ze sebe všechno to zlé, abysme se mohli uvolnit.*

Jakou emoci chcete předat divákům?

Viktoria: *Hlavně naši energii, kterou v našem tanci máme.*

Anička: *Aby si náš tanec užili stejně jako my. Tahle choreografie je pro nás hodně silná, proto chci, aby z ní měli diváci stejný prožitek jako my.*

(Foto Ivo Mičkal)

Bez nápadu

T-Dance Písek

Frustrace z dlouhých chvil, kdy čekáme na polibek múzy, se dostavila. Co budeme dělat? Jak to vyřešíme? Čekání se zdá být nekonečné, nedá se nic dělat, musíme vzít věci do vlastních rukou. Ukončit utrpení z nedostatku inspirace a zkrátka začít. "Tak já udělám třeba převal." A ono něco vznikne! Pohyby se řetězí, sledujeme jejich vývoj, reakce jedné tanečnice na druhou, jejich spojení, oddálení. Jednoduché pohybové motivy nás provází celou choreografií, čímž tvoří jakýsi oblouk spojující začátek, prostředek i konec. Přestože dívky v počátku pravděpodobně zkrátka jen neměly nápad, dokázaly vytvořit dostatečné množství pohybového materiálu, aby obsáhly potřebnou formu výsledné choreografie. (Kája)

SKVĚLÉ
INSPIRACE ZAČÍT
MÚZA HRA

Jak choreografie vznikala? Byly jste opravdu bez nápadu?

Magdaléna: *Nejdřív jsme měly jiný plán, ale nakonec jsme ho nezrealizovaly. Byly jsme doopravdy bez nápadu. A tak to vzniklo.*

Co cítíte, když tančíte tuto choreografii?

Gabča: *Ta choreografie v sobě nese nudu, která se objevila u každého z nás během covidu. Ale pořád je tam náznak toho, že chceme tančit.*

Jak jste vybíraly hudbu?

Gabča: *Hudba na mě vypadla z Youtubu. Tak nějak věřím, že nám to vesmír poslal.*

Co chcete choreografií předat divákům?

Barča: *Že i když jste úplně bez nápadu a jen něco zkoušíte, může z toho vyjít něco hezkého.*

(Foto Ivo Mičkal)

Vitka

TaPS Magdaléna, Rychnov u Jablonce nad Nisou

ČISTÉ ÚŽASNÁHUDBA
PROČITĚNĚ NEVINNOST
NÁDHERA

(Foto Ivo Mičkal)